

## Rágógumi

A villamoson vagyok. Mondjuk, legyen délelőtt tizenegy, amikor nincsenek kevesen, de azért nincsen tömeg se: ballonkabátos bácsik, napszemüveges nénik, micis fejű kislegények, kopasz skinheadek, feltűnően jól öltözött hölgyek, feltűnően rosszul öltözött csavargók. Egyszer csak felállok, és nem éppen szokványos módon, de túlzott figyelemkeltés nélkül végigvonulok az ülések között, és mellre tett kézzel minden egyes ember előtt szertartásosan, halálkomoly arccal meghajolok.

A villamoson utazók persze nem hülyék, vagy legalábbis láttak már jó néhány hóbortos alakot. Ügyet sem vetnek rám. Egy hajlongó hajléktalan. Hóbortos, bizonytalan egzisztencia.

Egyedül egy mini szoknyás kamaszlány neveti el magát, az összes utas közül egyedül ő. Rózsaszín rágógumija bájosan megvillan a fehér fogak között. A következő pillanatban ő is a skinhead nyakába bújtatja az arcát, szégyenlősen.

Ó, azt a bájos rágógumit, azt a rózsaszín, eperillatú rágógumit a tejfehér fogak között, azt soha az életben nem fogom elfelejteni.